

*Управління культури і туризму
Хмельницької міської ради
Хмельницька міська ЦБС
Бібліотека-філія №№9,15*

Історія мікрорайону Дубове

Інформаційна довідка

Хмельницький,
2011

Свій родовід Дубове веде від колишнього урочища, що розташувалося на берегових схилах річки Кудрянки за два кілометри на південь від околиці Проскурова. Поблизу урочища був дубовий гай, від якого воно й отримало свою назву. В першій половині 19 ст. проскурівська управа вирішила більш ефективно використовувати свої заміські землі для поповнення міського бюджету, й ініціювала побудову на Кудрянці двох ставків та млинів в урочищах Ракове та Дубове. Отак з'явився млин та став Дубовий, а поруч виник хутір Дубовий. Хутір входив у межі міста, а дерев'ний млин належав до міських маєтностей.

У 1888 році був затверджений проект розширення Проскурова, за яким дещо вище хутора і ближче до міста військовому відомству надали 18 десятин і 10 соток землі для будівництва військового містечка для 35-драгунського Белгородського полку та одну десятину 2390 соток землі для військового шпиталю. Будівництво вела спеціальна «Войсковая строительно-хозяйская комиссия по опытной постройке Проскурове казарм». Ця комісія мала в розпорядженні не лише техніків та робочу силу, а навіть тимчасовий цегельний завод у тому ж передмісті Дубове. У вересні 1889 року у Проскурів почали прибувати підрозділи полку. Військове містечко було повністю не добудованим, у місті розмістився лише штаб і тилові підрозділи, а ескадрони кавалерії розквартирувались у шести приміських селах – Малиничі, Ружичанка, Карпівці, Копистин, Шумівці, Перегінка. Вводив полк до Проскурова полковник барон фон-Корф – відомий військовий, представник відомої аристократичної фамілії.

Перша черга будівництва комплексу військового містечка завершилася у листопаді 1890 року, що надало можливість всім ескадронам Белгородського полку розміститись у Проскурові. З того часу колишній крихітний хутір Дубовий було вже не впізнати, та й називати його стали вже – передмістя Дубове. Від військового містечка до залізничного переїзду, який іменувався Поштовим, проклали першу дубівську вулицю, яка отримала назву Белгородська (нині Козацька). До історії мікрорайону початку 20 століття можна додати чимало цікавих фактів. Ось, лише один із них – 1910 року саме у Дубове був збудований перший в місті централізований питний водогін, який складався з двох свердловин та насосної станції й забезпечував потреби військових-кавалеристів Белгородського полку. У самому ж місті Проскурові водогін з'явився набагато пізніше – у 1929 році.

Під час перебування в Дубовому Белгородським полком командували знані воєначальники царської армії: у 1893-1899 роках командиром полку був М.Папа-Афанасопуло, у 1899-1901 – Є.Гернгросс, у 1901-1904 – Г. Зандер, у 1904-1908 – В.Хитрово, у 1908-1913 – В. Франковський. Також, відзначимо, що у Проскурові в полку служило чимало відомих військових: Архип Петровський (у 1889-1909) – вахмістр, ветеран полку, який став прообразом для фігури унтер-офіцера серії олов'яних солдатиків 1886 року; Олександр Казаков (у 1908-1914) – льотчик, найкращий пілот-винищувач Першої світової війни; Микола Шинкаренко (у 1911-1914) – генерал-майор, відомий

у діаспорі письменник та літературознавець (літературний псевдонім – Микола Белогорський) та багато інших.

Після встановлення радянської влади, у 1922-1939 роках в казармах Белгородського полку частково розміщувались підрозділи 1-ї Запорізької дивізії Червоного козацтва (вони також розміщувались в міських казармах, що у 1892 році були побудовані біля переїзду на Дубове). У Запоріжській дивізії та у 1940 році на базі 1-го кінного корпусу Червоного козацтва створений мотомеханізований корпус, а 1-шу Запорізьку дивізію Червоного козацтва перейменували на 32-у кавалерійську дивізію. Додамо, що серед командувачів дивізії Червоного козацтва було чимало видатних командирів – В. Примаков, М. Дьомичев, С. Туровський, П. Григор'єв та інші.

Таким чином, у першій половині 20 сторіччя у Дубовому мешкали переважно військові – спершу кавалеристи царської армії, а з 1920-років – Червоні козаки. Так, у 1938 році цивільного населення тут було всього 219 осіб.

Після війни більшу частину 1-го військового містечка кавалеристів віддали під житло, й від його давніх будівель збереглося до наших днів чимало споруд, які легко впізнати за характерною червоною цеглою. Це здебільшого, житлові помешкання (будинки на вулицях Купріна, Городовикова, Гастелло та інші) та господарські споруди (стайні, водонапірна вежа тощо). Найпомітнішою спорудою, що збереглася від минулого століття є храм Андрія Первозванного. Побудований у 1904 році, він був освячений на честь Святого Миколи Чудотворця та виконував функції полкової церкви Белгородського полку. На його будівництво за типовим проектом було виділено 44 тис. руб., храм мав у 1,5 яруси сосновий іконостас із позолотою та чудовий внутрішній розпис. З перших днів радянської влади храм зачинили, а згодом стали використовувати як спортзал. Богослужіння було відновлено лише у 1991 році. Колишня полкова церква стала соборним храмом Андрія Первозванного і підпорядкована нині Хмельницькому єпархіальному управлінню Української православної церкви Київському патріархату.

У 1950-60-х роках Дубово значно розширилося – тут розбудували 2-е військове містечко для військовослужбовців 17-ї гвардійської Єнакієво-Дунайської орденів Червоного Прапора і Суворова мотострілецької дивізії, що прибула до міста на постійне місце дислокації у 1956-1957 роках. Зараз в мікрорайоні також є військові частини: зокрема, в/ч А15-38, А38-08 та інші. Серед військовослужбовців, що жили та служили у Дубовому було чимало видатних людей. Зокрема полковник Хабаров Олександр Григорович (1922-2010), останній із Героїв Радянського Союзу, що мешкали у Хмельницькому.

Крім військових частин у Дубовому розміщені інші визначальні для міста Хмельницького заклади та установи. Серед них – Інститут соціальних технологій університету «Україна», що знаходиться по вулиці Толбухіна. Цей вищий навчальний заклад був створений як Хмельницьке представництво університету «Україна» у вересні 1999 року, керівником призначено М. Чайковського. У грудні 2002 року представництво було

реорганізоване у філію, а у червні 2005 року – в інститут соціальних технологій. Нині в інституті на 8 кафедрах працює 12 докторів наук (з них 6 – штатні), 50 кандидатів наук (з них 27 – штатні), які готують фахівців у галузі соціальної роботи, фізичної реабілітації, психології, правознавства, видавничої справи тощо. На денній формі навчається до 600 студентів, на заочній – до 1400. Корпуси навчального закладу благоустроєні, прилеглу територію прикрашає сквер з пам'ятником Григорію Сковороді та скульптура, «Сонячний годинник».

На тій самій вулиці Толбухіна розміщені художні майстерні Хмельницької творчої організації художників, у яких працює чимало відомих митців. По вулиці Козацькій розташоване АТВТ «Хмельницькголовпостач» – одне із найбільших підприємств подібного типу в Україні. На вулиці Купріна діє один із найбільших в області торгівельно-ринкових комплексів ТСЦ «Дубове», що славиться оптовим овочевим ринком.

Одна з головних магістралей мікрорайону Дубове – вулиця Козацька. Бере початок від вул. Купріна, і пролягає далі вниз до вул. Івана Франка (район залізничного переїзду). Виникла у другій пол. 19 ст. і від 1890-х років мала назву Белгородська – на честь того, що в ті роки на території передмістя Дубове розташовувався Белгородський кавалерійський полк. У 1929 році вулиця отримала назву Червонокозача – на честь 10-ї річ. заснування 1-ї Запорізької дивізії Червоного козацтва. У 1992 році вул. Червонокозачу перейменували на Козацьку. Саме на цій вулиці нині проживає видатний поет Савчук Петро Миколайович. Подолянин – поет у своїй творчості натхненно оспівує свого сучасника, згадує нелегкі воєнні і повоєнні роки, пише про перебудовні часи, ліричні вірші про красу природи та щире кохання. Савчук Петро Миколайович народився 24 липня 1935 року в селі Янівка (нині Іванівка) Новоушицького району Кам'янець-Подільської(нині Хмельницької) області в сім'ї колгоспників. Закінчивши початкову школу у рідному селі, пішов пасти громадську худобу. Потім працював трактористом, одночасно вчився у вечірній школі. Після служби в армії працював механізатором, водієм, слюсарем. Перший вірш надрукував у Новоушицькій районній газеті «Радянське слово» в 1962 році. Автор книг «Над Дністром» (1990), «Полум'я роси» (1991), «Золотавий дивосвіт» (1993), «Рядки з дороги» (1998), «На поклик пам'яті» (2002), «Крило життя» (вибране, 2005), «Ой життя, ой буття» (2006), книги гумору: «Водій у тигровій шкурі» (1995), «Печатка на тілі» (1997), «Як таємне стало явним» (1999), «Обмануте щастя» (2000), «Невдала зустріч» (2001), «Причина – в соллярці» (2003), «Дружні пародії на ліричні мелодії» (2004), «Вірність часу» (2006), «Кожен по-своєму» (2007), «Викрутаси на Парнасі» (2008), «Секрет заможності» (вибране, 2008). Член національної спілки письменників України. Лауреат обласних премій імені М.Годованця, імені Якова Гальчевського «За подвижництво у державотворенні».

Однією з важливих магістралей мікрорайону є вул. Купріна, що остаточно сформувалась у 1960-х роках. Вона бере початок від вул. Кам'янецької в районі Ружичнянського універмагу і пролягає масивом із

переважно приватною забудовою мікрорайону Дубове до вул. Маршала Красовського (початок колишнього старого аеродрому). Названа на честь письменника О.Купріна (1870-1938) – класика російської літератури, який у 1890-1894 роках служив у 46-му Дніпровському піхотному полку, що дислокувався у Проскуріві. Був приписаний до мандрівного батальйону, деякий час перебував у Волочиську. Саме в роки військової служби на Поділлі розпочалася його літературна діяльність – він пише оповідання «Екзекучія», «В п'ятьма», «Місячна ніч». В 1894 році О.Купрін вийшов у відставку і присв'ятив своє життя літературі. До 1901 року мешкав в Україні, переважно у Києві. Про перебування в Проскуріві згадується у повісті «Поєдинок». Серед інших відомих творів О.Купріна – повісті «Олеся», «Яма», «Гранатовий браслет».

У 2002 році вулицею Купріна (від перехрестя з Кам'янецькою) була прокладена тролейбусна лінія, на якій організовано рух тролейбусів за маршрутом №15: вул. Примакова – вул. Городовикова.

Серед інших вулиць згадаємо:

Вулиця Ватутіна – виникла у другій пол. 19 ст. і від 1890 року мала назву Підказармена – від місцезрозташування нижче казарм Белгородського кавалерійського полку, який в ті роки дислокувався на території передмістя Дубове. В 1946 році вулиця отримала назву на честь генерала армії М.Ватутіна (1901-1944) – у 1943-44-х роках командуючого 1-м Українським фронтом, війська якого визволяли Хмельницьку (тоді Кам'янець-Подільську) область від німецько-фашистських окупантів. Саме під час проведення операцій по визволенню півночі області, 29 лютого 1944 року М.Ватутін був важко поранений, не зважаючи на зусилля лікарів, 15 квітня генерал помер у київському госпіталі.

Вулиця Городовикова – заснована в 1966 р., названа на честь О.Городовикова (1879-1960) – радянського військового діяча, Героя Радянського Союзу, учасника першої світової війни. В Червоній Армії з 1918 року. Під час громадянської війни командував кавалерійськими частинами 1-ї і 2-ї кінних армій. З 1924 по 1927 роки перебував у Проскуріві на посаді командира Першого кінного корпусу Червоного козацтва. В 1932 році закінчив Військову академію ім. Фрунзе, був інспектором кавалерії Червоної Армії. З 1940 року – генерал-полковник. З 1941 року командуючий, а з 1943 року – заступник командуючого кавалерією радянської армії. За видатні заслуги в справі створення Збройних Сил СРСР і захисту радянської держави О.Городовикову присвоєно звання Героя Радянського Союзу, нагороджено 3 орденами Леніна, 6 орденами Червоного Прапора, орденом Вітчизняної війни 1 ст., медалями.

Вулиця Гастелло – заснована в 1966 році, названа на честь М.Гастелло (1907-1941) – льотчика, Героя Радянського Союзу, капітана Червоної армії. Під час війни командир ескадрильї бомбардувальників, загинув 26 червня 1941 року, спрямувавши свій літак, підбитий у бою, на ворожу колону танків.

Таким чином, мікрорайон Дубове має дуже цікаву історію.

В сучасному Дубовому більше приватних будинків, ніж багатоповерхівок. Дачний масив (кінцева зупинка маршрутки №30) повільно заселяють люди. В багатьох приватних будинках в цьому мікрорайоні міські комунікації. Будинки зазвичай двоповерхові. Велика кількість складських приміщень. Дороги відносно хороші, але подекуди трапляються вибоїни. Супермаркетів майже немає, тільки філіал супермаркету «Вопак». Є дитячі майданчики, школа №2, дитячі садочки. По вулиці І.Франка, 57 розташований Навчально – Виховний Комплекс № 2. Так, 1 вересня 1988 року була збудована і відкрита школа, в якій в 44 класах почали навчатися 1343 учні , працювало 120 учителів. В 990 році – почав працювати перший комп’ютерний клас «Корвет». В 1998 році – створено навчально-виховний комплекс №2 (дошкільний заклад – загальноосвітня школа – колегіум).

Відкритий міжнародний університет розвитку людини "Україна"

Історична довідка

Хмельницька філія Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна» створена як представництво рішенням загальних зборів університету (протокол №3 від 12 березня 1999 року). Керівником призначено Чайковського М. Є. Згідно наказу Президента університету від 2 грудня 2002 року представництво було реорганізоване у філію.

У Хмельницькому схвально зустріли створення регіональної філії Університету. Відкриття закладу із

умовами для освіти та соціальної адаптації найбільш незахищених верств населення – інвалідів, з свого боку підтримали Хмельницький міський голова, обласне та міське товариства інвалідів, обласна організація ветеранів Афганістану, направивши відповідні листи міністру освіти України. Всебічну підтримку новому навчальному закладові надала Хмельницька обласна рада та тогочасний її голова М.І. Приступа, одразу ж надавши приміщення для роботи приймальної комісії.

Хмельницька філія має у своєму користуванні приміщення, отримане в постійне безкоштовне користування від Хмельницької обласної Ради, згідно рішення від 04.04.2001 р. № 19, загальною площею 797 м² за адресою пров. Маяковського, 17 та придбане за власні кошти приміщення по вул. Толбухіна, 2 загальною площею 1782,7 м².

Укладено договір оренди на частину будівлі по вул. Толбухіна, 5 загальною площею 266,7 м² та будівлі по вул. Гарнізонна, 4 загальною площею 5871 м. В цілому площа навчальних приміщень становить 8650 м², на одного студента приходиться близько 20 м².

Для проведення занять фізичною культурою, тренувальних занять, змагань, інших спортивно-масових заходів оформлено договір оренди на спортивний зал площею 1500 м, спортивний майданчик площею 2500 м, футбольне поле – 6300м². Завершено ремонт та обладнання власного тренажерного залу площею 101м², який оснащений сучасними спортивними тренажерами, душовими кімнатами та роздягальнями. Введено в дію спортивно-тренажерний майданчик біля приміщення філії по вул. Толбухіна, 2 площею 800 м².

Для організації навчального процесу філія використовує власне навчально-лабораторне обладнання та обчислювальну техніку. Створено інформаційно-комп'ютерний центр на 50 одиниць комп'ютерної техніки з підключенням до мережі Інтернет. Зараз у Хмельницькій філії підготовка

фахівців проводиться з п'яти спеціальностей: «Психологія», «Соціальна робота», «Фізична реабілітація» за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавр, «Правознавство», «Видавнича справа і редагування» – молодший спеціаліст. Форми навчання – денна та заочна. По закінченню навчання випускники отримують диплом державного зразка згідно ліцензії АА 903471, наданої університету за рішенням Державної атестаційної комісії Міністерства освіти і науки України 22.06.2004 р. Колектив філії проводить постійні маркетингові дослідження ринку освітніх послуг та аналіз ринку праці Хмельниччини з метою вибору тих напрямків і спеціальностей підготовки фахівців різного рівня, які є найбільш конкурентноздатними і потрібними для всебічного розвитку регіону та держави в цілому.

Розвинута мережа дистанційного навчання. На Хмельниччині створено 20 центрів дистанційного навчання.

На дистанційній формі навчання за спеціальностями «Правознавство», «Бухгалтерський облік», «Фінанси», «Діловодство» навчається близько 900 студентів.

Динаміка зростання кількості студентів у філії показує, що за неповних 5 років свого існування, у закладі кількість студентів збільшилась у 20 разів. У 1999-2000 роках навчалось лише 50 студентів заочної форми навчання за спеціальностями «Соціальна робота» і «Правознавство». На сьогодні у філії надаються освітні послуги 1200 особам.

Успішний розвиток матеріальної та кадрової бази філії дозволив вже у 2002 році створити два факультети: «Гуманітарно-правовий» та «Соціальних технологій» в які на теперішній час входять сім кафедр: «Правознавство», «Журналістики та філологічних дисциплін», «Загальноосвітніх та педагогічних дисциплін», «Психології», «Соціальної роботи», «Фізичної реабілітації», «Фізичного виховання та спорту».

Філія постійно розширює базу практичної підготовки студентів. На теперішній час студенти філії проходять практику у 48 підприємствах і організаціях м. Хмельницького і області.

Майбутні юристи проходять практику у Хмельницькій міській Раді, Хмельницькому міському управлінні юстиції, журналісти практикуються в облдержтелерадіокомпанії «Поділля-Центр», міській газеті «Проскурів». Майбутні психологи і соціальні працівники мають основною базою практики Хмельницький обласний центр у справах сім'ї та молоді, Хмельницьке обласне управління праці і соціального захисту населення, студенти кафедри фізичної реабілітації проходять практику та практичні заняття у Хмельницькій обласній лікарні у реабілітаційних центрах міста та області.

Крім цього колектив філії наполегливо працює над створенням студентських навчально-науково-виробничих підрозділів. В структурі Хмельницької філії функціонує юридична клініка, центр соціально-психологічних досліджень, центр фізичної реабілітації, навчально-видавничий центр, спортивний клуб. Бібліотечний фонд складає 6100 примірників.

Активно ведеться робота по сприянню реабілітації і соціалізації студентів з особливими потребами. При центрі фізичної реабілітації працює медико-реабілітаційна комісія, при центрі соціально-психологічних досліджень – комісія по соціальній реабілітації і адаптації студентів з особливими потребами. Стосовно того, скільки є студентів з особливими потребами і як вони навчаються, то у 1999-2000 н.р. у філії навчалось 8 студентів з особливими потребами, у 2000 - 2001 н.р. – 23, у 2001 - 2002 н.р. – 40, у 2002-2003 н.р. – 59, у 2003-2004 н.р. – 74, у поточному навчальному році їх кількість складає 84 особи.

В 2004-2005 н.р. філія ліцензує спеціальності «Соціальна робота», «Фізична реабілітація» і «Психологія» на освітньо-кваліфікаційний рівень «спеціаліст», «Видавнича справа та редагування» і «Правознавство» на бакалавра. Планується розширення ліцензійного обсягу спеціальностей «Правознавство» – з 50 до 75 чол.; «Фізичної реабілітації» – з 25 до 50 чол.; «Психології» – з 20 до 50 чол.; «Видавничої справи і редагування» – з 25 до 50 чол.

На сьогоднішній день у філії в штаті працює 120 чоловік і 40 за сумісництвом, близько 60 викладачів обслуговують дистанційне навчання. Навчально-виховний процес здійснює 33 кандидати і доктори наук.

Багато уваги у філії приділяється спортивно-масовій роботі, оскільки членами трудового колективу є багато спортсменів. Так керівник філії М.Є.Чайковський – заслужений тренер України з традиційного карате-до. Завідувач кафедри фізичної культури, майстер спорту України міжнародного класу В.І.Пуча – чотирикратний чемпіон України з традиційного карате-до, бронзовий призер чемпіонату Європи 2001 року, Чемпіон Європи 2002 року, срібний призер чемпіонату Європи 2003 року, срібний призер чемпіонату Світу 2000 року, бронзовий призер чемпіонату Світу 2002 року. Старший викладач цієї кафедри В.І. Чорний – майстер спорту України, багаторазовий призер кубків та чемпіонатів України з традиційного карате-до, срібний призер міжнародного турніру з годзю-рю - карате.

У філії діють секції традиційного карате, атлетизму, команда з футзалу. Студенти філії є призерами спортивних змагань міського, обласного та всеукраїнського рівнів з шахів, армреслінгу, вільної боротьби. Команда Хмельницької філії є постійним учасником університетської спартакіади.

На високому рівні проводиться культурно масова та виховна робота. Серед заходів слід відзначити: міський молодіжний проект «Студентський гранд-бал»; новорічні свята для дітей з дитячих будинків області; міська акція «Ліхтарики надії», до дня пам'яті Чорнобильської трагедії; міський фестиваль екологічної творчості «Свіжий вітер», де в номінаціях «Екотеатр» та «Екомода» наші студенти посіли друге місце серед творчих колективів області.

Пам'ятник Григорію Савичу Сковороді, встановлений на території Хмельницького інституту соціальних технологій (за адресою м. Хмельницький, вул. Толбухіна, 2А), відкрито 2 жовтня 2009 року. Ця подія була приурочена 15-й річниці Подільського товариства ім. Г.С.Сковороди та 10-й річниці створення Хмельницького інституту соціальних технологій.

Цей пам'ятник є першим на Хмельниччині пам'ятником видатному українському філософу, поету та просвітителю XVIII ст.. Ініціатором створення пам'ятника був Михайло Євгенович Чайковський – голова Подільського товариства ім. Г.С.Сковороди, ректор Хмельницького інституту соціальних технологій. Відкриття цього пам'ятника має на меті гуманістичне національне виховання молоді, утвердження високої духовної культури і загальнолюдських цінностей.

Пам'ятник створений Василем Івановичем Корчовим – талановитим майстром та скульптором, лауреат багатьох конкурсів живопису та скульптури, який працює в стилі доби грецької класики та еллінізму. За створення пам'ятника Г.С.Сковороди у 2009 році Василь Корчовий отримав диплом лауреата премії КОНСХУ «Мистець» ім. Михайла Лисенка. Він зумів відтворити у камені неповторний образ видатного українця, людини, яка, як зазначив академік Баглій, була «батьком української філософії», духовним учителем для сучасників та нащадків. Символічно він передав ці риси через покладені у підніжжя мислителя Біблію, книгу Платона, азбуку та ліру.

НВК № 2

Навчально-виховний комплекс №2 (дошкільний заклад – загальноосвітня школа – колегіум) – це реальна модель нової форми безперервного навчання та виховання, що, безумовно, забезпечує наступність у навчально-виховному процесі всіх складових комплексу, всебічний розвиток особистості кожної дитини, розкриття її індивідуальних можливостей, здібностей/обдарувань.

НВК № 2 як заклад нового типу базується у своїй діяльності на таких основних інноваційних засадах:

1. Вдосконалення нових комп'ютерно-орієнтованих та мультимедійних технологій у навчально-виховному процесі, що забезпечує кожній дитині можливість обирати свою власну траєкторію навчання, докорінно змінити технологію отримання нових знань, більш ефективно побудувати організацію навчально-пізнавальної діяльності, дидактичним засобом якої виступає персональний комп'ютер.

2. Залучення вчителів та учнів комплексу до експериментально-дослідницької діяльності, їх співпраця і співтворчість як дослідників.

3. Забезпечення інноваційного підходу до організації методичної та наукової роботи в комплексі, спрямованої на підвищення педагогічної майстерності, фахового рівня, розвитку творчого потенціалу як учнів, так і вчителів навчального закладу.

Дитяча бібліотека-філія №15 у мікрорайоні Дубове створена в листопаді 1980 року у пристосованому приміщенні 5-ти поверхового житлового будинку по вулиці Козацькій 54/1 і займала 9 квадратних метрів. Фонд бібліотеки складав 2900 примірників.

З 3-го січня 1981 року бібліотека розпочала обслуговувати користувачів.

Першим бібліотекарем стала Недбай Катерина Степанівна. У 1990 році, за підтримки міської влади, вдалося покращити умови – бібліотеці надане нове приміщення по вулиці Гастелло 16, де в цьому ж будинку вже працювала бібліотека-філія №9 для дорослих, а це сприяло значному покращенню обслуговування користувачів всіх вікових категорій.

Бібліотека тісно співпрацює з НВК №2, клубом школярів «Романтик». Спільно проводяться акції та масові заходи.

Допомагає в роботі бібліотеки її актив, який складають кращі користувачі, їх батьки та вчителі.

Спонсором бібліотеки є депутат міської ради Собко Анатолій Іванович, який подарував бібліотеці 38 цінних книг на 1000 гривень та новий комп'ютер. Тепер у користувачів бібліотеки-філії №15 є можливість приєднатися до всесвітньої мережі Інтернет. Приємно мати справу з людиною, яка не байдужа до інтересів дітей, до спільної справи.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА:

1. Державний архів Хмельницької області (далі - ДАХМО).-Ф.117.-Оп.1.-Спр.39.
2. ДАХМО.-Ф.240.-Оп.1.-Спр.14.
3. ДАХМО.-Ф.240.-Оп.1.-Спр.65.
4. ДАХМО.-Ф.240.-Оп.1.-Спр.193.
5. Єсюнін С. М. Військові частини Проскурівського гарнізону у другій пол. 19-на поч. 20 ст. / С. М. Єсюнін // Літопис Хмельниччини – 2010: краєзнавчий збірник. – Хмельницький, 2010.-С.48-79.
6. Єсюнін С. М. Вулиці міста Хмельницького / С. М. Єсюнін. – Тернопіль, 2005. – 154 с.
7. Єсюнін С. М. До історії мікрорайонів міста Хмельницького / С.М.Єсюнін // Літопис Хмельниччини – 2007: краєзнавчий збірник. – Хмельницький, 2007. – С.182-199.
8. Єсюнін С. М. Місто Хмельницький : історія, події, факти. – Хмельницький, 2008. – 126 с.
9. Єсюнін С. Православна церква в містах Подільської губернії наприкінці 19 століття // Історія релігій в Україні. Науковий щорічник 2007. Книга 1. – Львів, 2007. – С. 392-397.
10. Сведения об удобствах квартирного размещения всех родов войск в Подольской губернии с квартирной картою. – СПб, 1837.
11. Хмельницький обласний краєзнавчий музей. – НР.783-785.
12. Центральний державний історичний архів України (далі-ЦДІАУ).-Ф.442.-Оп.50. – Спр.369.
13. ЦДІАУ.-Ф.442.-Оп.54.-Спр.392.
14. Цитович Г. Храмы армии и флота. Историко-статистическое описание. – Пятигорск, 1913. – 354 с.

Підготували:

Черненко Валентина Ігорівна – зав. бібліотекою-філією №9
(вулиця Гастелло, 16, тел. 4-98-83, kmcbs.f9@gmail.com)

Недбай Катерина Степанівна – зав. бібліотекою-філією №15
(вулиця Гастелло, 16, тел. 4-98-83).